

"মৰমৰ সন্তানসকল – বাজেলীৰ (ডিগবাজী, শৰীৰক ধনুৰ আকাৰ কৰি আগুৱাই যোৱা) খেল স্মৃতিলৈ আনা, এই খেলত গোটেই চক্ৰৰ, ব্ৰহ্মা আৰু ব্ৰাহ্মণসকলৰ ৰহস্য নিহিত হৈ আছে"

প্ৰশ্ন: সংগম যুগত পিতাৰ পৰা কোনটো উত্তৰাধিকাৰ সকলো সন্তানৰ প্ৰাপ্ত হয়?

উত্তৰ: ঈশ্বৰীয় বুদ্ধিৰ। ঈশ্বৰৰ যি গুণ আছে সেয়া আমাক উত্তৰাধিকাৰত দিয়ে। আমাৰ বুদ্ধি হীৰাৰ দৰে পাৰস (ঈশ্বৰীয়, পবিত্ৰ) হৈ আছে। এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ হৈ পিতাৰ পৰা বহুত মূল্যবান খাজনা লৈ আছো, সৰ্ব গুণেৰে নিজৰ বুদ্ধি ৰূপী জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি আছো।

ওঁম শান্তি। আজি হৈছে সংগ্ৰুবাৰ, বৃহস্পতিবাৰ। দিনবোৰৰ ভিতৰত কোনোৱাটো উত্তম দিন হয়। বৃহস্পতি বাৰৰ দিনটিক উচ্চ বুলি নকয় জানো। বৃহস্পতি অৰ্থাৎ বৃক্ষপতিৰ দিনা প্ৰথম স্কুল বা কলেজলৈ যাব আৰম্ভ কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এই মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ বীজৰূপ হৈছে পিতা আৰু তেওঁ হৈছে অকালমূৰ্ত। অকালমূৰ্ত পিতাৰ অকালমূৰ্ত সন্তান। কিমান সহজ। কেৱল স্মৃতিত থকাতো অলপ কঠিন। স্মৰণৰ দ্বাৰাই বিকৰ্ম বিনাশ হয়। তোমালোক পতিতৰ পৰা পবিত্ৰ হোৱা। পিতাই বুজায় – তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত এতিয়া অবিনাশী বেহদৰ দশা। এটা হৈছে হদৰ দশা আৰু আনটো হৈছে বেহদৰ দশা। পিতা হৈছে বৃক্ষপতি। বৃক্ষৰ পৰা প্ৰথম-প্ৰথম ব্ৰাহ্মণ ওলায়। পিতাই কয় - মই বৃক্ষপতি সং-চিত-আনন্দ স্বৰূপ হওঁ। আকৌ মহিমা গায় - জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ...। তোমালোকে জানা যে সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাসকল শান্তিৰ, পবিত্ৰতাৰ সাগৰ হয়। ভাৰত সুখ-শান্তি-পবিত্ৰতাৰ সাগৰ আছিল, তাকে কোৱা হয় বিশ্বত শান্তি। তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ। বাস্তৱত তোমালোকো অকালমূৰ্ত হোৱা, সকলো আত্মা নিজৰ আসনত বিৰাজমান হৈ আছে। এই সকলোবোৰ হৈছে চৈতন্য অকাল (কালে খাব নোৱাৰা) আসন। কুকুটিৰ মাজত অকালমূৰ্ত আত্মা বিৰাজমান হৈ আছে, যাক তৰা বুলিও কোৱা হয়। বৃক্ষপতি বীজৰূপক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কয়, তেন্তে নিশ্চয় তেওঁ আহিবই লাগিব। প্ৰথমে-প্ৰথমে লাগিব ব্ৰাহ্মণ, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ এডাপ্টেড (তুলি লোৱা) সন্তানসকল। গতিকে নিশ্চয় মম্মাও লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলক বহুত ভালদৰে বুজায়। যেনেকৈ বাজেলী খেলে। তাৰো অৰ্থ বুজাইছে। বীজৰূপ হৈছে শিৱবাবা তাৰ পিছত হৈছে ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰা হয়। এই সময়ত তোমালোকে ক'বা যে আমিযেই ব্ৰাহ্মণ তাৰ পিছত দেৱতা....। প্ৰথমতে আমি শূদ্ৰ বুদ্ধিৰ আছিলো। এতিয়া পুনৰ পিতাই পুৰুষোত্তম বুদ্ধি কৰি তুলিছে। হীৰাৰ দৰে পাৰস বুদ্ধিৰ কৰি তুলিছে। এই বাজেলীৰ ৰহস্য বুজাইছে। শিৱবাবাও আছে, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আৰু এডাপ্টেড সন্তানসকলো সন্মুখত বহি আছে। এতিয়া তোমালোক কিমান বিশাল বুদ্ধিৰ হৈছা। ব্ৰাহ্মণৰ পৰা পুনৰ দেৱতা হ'বগৈ। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় বুদ্ধিৰ হৈছা যি গুণ ঈশ্বৰৰ আছে সেয়া তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ ৰূপে পাইছা। বুজাবৰ সময়ত এয়া পাহৰি নাযাব। পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হৈছে নাস্ত্ৰাৰ ওৱান (এক নস্ৰাৰ)। তেওঁক জ্ঞানেশ্বৰ বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান শূনাওঁতা ঈশ্বৰ। জ্ঞানৰ পৰা হয় সংগতি। জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা পতিতক পবিত্ৰ কৰি তোলা হয়। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ প্ৰখ্যাত কিয়নো আইৰন এজৰ (লৌহ যুগৰ) পৰা গল্ডেন এজ (সোণালী যুগ) হৈছিল। এয়াতো বুজোৱা হৈছে যে যোগ দুই প্ৰকাৰৰ হয় - সেয়া হৈছে হঠযোগ আৰু এয়া হৈছে ৰাজযোগ। সেয়া হদৰ, এয়া বেহদৰ। সেয়া হৈছে হদৰ সন্ন্যাসী, তোমালোক হৈছা বেহদৰ সন্ন্যাসী। তেওঁলোকে ঘৰ-বাৰী এৰে, তোমালোকে গোটেই বিশ্বৰ সন্ন্যাস কৰা। এতিয়া তোমালোক হৈছা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান, এয়া সৰু নতুন বৃক্ষ। তোমালোকে জানা যে পুৰণিৰ পৰা নতুন হৈ আছে। চেপলিং (কলম) লাগি আছে। যথার্থত আমি বাজেলী খেলো। আমিযেই ব্ৰাহ্মণ তথা আমিযেই দেৱতা। 'তথা' শব্দটি নিশ্চয় উল্লেখ কৰিব লাগে। কেৱল 'আমিয়ে' নহয়। আমিযে শূদ্ৰ আছিলো তথা আমিযে ব্ৰাহ্মণ হৈছো... এই বাজেলী একেবাৰে পাহৰিব নালাগে। এয়াতো একেবাৰে সহজ হয়। সৰু-সৰু সন্তানসকলেও বুজাব পাৰে, আমি ৪৪ জন্ম কেনেকৈ লওঁ, চিড়ি কেনেকৈ তললৈ নামি আহিলো পুনৰ ব্ৰাহ্মণ হৈ চিড়ি ওপৰলৈ উঠো। ব্ৰাহ্মণ তথা দেৱতা হওঁ।

এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈ বহুত মূল্যবান খাজনা লৈ আছোঁ। বুদ্ধিৰূপী জোলোঙা ভৰপূৰ হৈ আছে। জ্ঞান সাগৰ বুলি কোনো শংকৰক কোৱা নহয়। তেওঁ মোনা ভৰপূৰ নকৰে। এয়াতো চিত্ৰকাৰে আঁকি দিছে। শংকৰৰ কথা নাই। এই বিষ্ণু আৰু ব্ৰহ্মা ইয়াৰেই হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ যুগল ৰূপ ওপৰত দেখুওৱা হৈছে। এয়া হৈছে এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) অন্তিম জন্ম। প্ৰথমে-প্ৰথমে এওঁ বিষ্ণু আছিল, পুনৰ ৪৪ জন্মৰ পাছত এওঁ (ব্ৰহ্মা) হৈছে। এওঁৰ নাম মই ব্ৰহ্মা ৰাখিছো। সকলোৰে নাম সলনি কৰিছো কিয়নো সন্ন্যাস কৰিছা নহয় জানো। শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হোৱাৰ বাবে নাম সলনি কৰি দিছো। পিতাই বহুত ৰমণীয় নাম

ৰাখিছে। গতিকে এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা, দেখিছা যে বৃক্ষপতি এই ৰথত বহি আছে। তেওঁৰ (শিৱবাবাৰ) এয়া অকাল আসন হয়, এওঁৰো (ব্ৰহ্মা বাবাৰো) হয়। এই আসনৰ তেওঁ ধাৰলৈ লৈছে। তেওঁ নিজৰ আসনতো নাপায়। কয় যে, মই এই ৰথত বিৰাজমান হওঁ, পৰিচয় দিওঁ। মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ, কেৱল জন্ম মৰণলৈ নাহে, তোমালোক আঁহ। যদি ময়ো আহোঁ তেনেহ'লে তোমালোকক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কোনে কৰি তুলিব? কৰি তোলাঁতা কোনোবা নালাগিব জানো সেইবাবেই মোৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) এনেকুৱা হয়। মোক আহ্বানো কৰা - হে পতিত-পাৱন আঁহ। নিৰাকাৰ শিৱবাবাক আহ্বাসকলে মাতে কিয়নো আহ্বাসকলৰ দুখ হৈছে। ভাৰতবাসী আহ্বাসকলে বিশেষকৈ মাতে যে আহি পতিতসকলক পবিত্ৰ কৰি তোলা। সত্যযুগত তোমালোক বহুত পবিত্ৰ সুখী আছিল, কেতিয়াও তেনেকৈ আহ্বান কৰা নাছিল। গতিকে পিতাই নিজে কয় - তোমালোকক সুখী কৰি মই পুনৰ বানপ্ৰস্থলৈ গুছি যাওঁ। তাত মোৰ প্ৰয়োজনেই নাই। ভক্তি মাৰ্গত মোৰ ভূমিকা আছে পুনৰ আধাকল্প মোৰ ভূমিকা নাই। এয়াতো একেবাৰে সহজ হয়। ইয়াত কাৰো প্ৰশ্ন উঠিব নোৱাৰে। গায়নো আছে - দুখত সকলোৱে সোঁৱৰে (স্মৰণ কৰে)..... সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে ভক্তি মাৰ্গ নাথাকেই। জ্ঞান মাৰ্গ বুলিও কোৱা নহয়। জ্ঞানতো পোৱা যায় সংগমত, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে 21 জন্ম প্ৰালব্ধ পোৱা। একাদিক্ৰমে পাচ (উত্তীৰ্ণ) হয়। অনুত্তীৰ্ণও হয়। তোমালোকৰ এয়া যুদ্ধ চলি আছে। তোমালোকে দেখিছা যিখন ৰথত পিতা বিৰাজমান হৈ আছে, তেওঁতো জয় লাভ কৰে। পুনৰ অনন্য সন্তানসকলো জয়ী হয় যেনে কুমাৰকা (দাদী প্ৰকাশমণি) আছে, অমুক আছে, নিশ্চয় জয়ী হ'ব। বহুতকৈ নিজৰ সমান কৰি তুলিছে। সেয়েহে সন্তানসকলে এইটো বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে যে - এয়া হৈছে বাজোলী। সবু সন্তানেও এয়া বুজিব পাৰে সেইবাবে বাবাই কয় - সবু লৰা-ছোৱালীবোৰকো শিকোৱা। তেওঁলোকৰো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ অধিকাৰ আছে। বেছি কথাতো নাই। এই জ্ঞান অলপো যদি জানে সেয়া বিনাশ নহয়। স্বৰ্গলৈতো নিশ্চয় আহিব। যেনেকৈ ক্ৰাইষ্টে (যীশুখ্ৰীষ্টই) প্ৰতিষ্ঠা কৰা খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম কিমান ডাঙৰ। এই দেৱী-দেৱতাতো হৈছে সকলোতকৈ প্ৰথম আৰু ডাঙৰ ধৰ্ম। যিটো দুটা যুগ ধৰি চলে তেন্তে নিশ্চয় ইয়াৰ সংখ্যাও বেছি হ'ব লাগে। কিন্তু হিন্দু বুলি কৈ দিলে। এনেকৈ কয় যে 33 কোটি দেৱতা। আকৌ হিন্দু বুলি কিয় কয়! মায়াই বুদ্ধিক একেবাৰে মাৰি দিলে গতিকে এই অৱস্থা হৈ গ'ল। পিতাই কৈছে মাযাক জয় কৰাতো কোনো কঠিন কাম নহয়। তোমালোক প্ৰত্যেক কল্পতে জয়ী হোৱা। সেনা নোহোৱা জানো। পিতাক পাইছা এই বিকাৰৰূপী ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ।

তোমালোকৰ ওপৰত এতিয়া বৃহস্পতিৰ দশা। ভাৰততে এই দশা আহে। এতিয়া সকলোৰে ৰাৱণৰ দশা। পিতা বৃক্ষপতি আহিছে তেন্তে নিশ্চয় ভাৰতৰ ওপৰত বৃহস্পতিৰ দশা বহিব। ইয়াতেই সকলোবোৰ আহি যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি নিৰোগী শৰীৰ পাওঁ, তাত মৃত্যুৰ নাম নাথাকে। অমৰলোক নহয় জানো। এনেকৈ নক'ব যে অমুক মৰিল। মৰাৰ নাম নাই, এটা শৰীৰ এৰি আনটো লয়। শৰীৰ লওঁতে আৰু এৰোঁতে আনন্দিত হৈয়ে থাকে। দুখৰ নামেই নাথাকে। তোমালোকৰ ওপৰত এতিয়া বৃহস্পতিৰ দশা। সকলোৰে ওপৰততো বৃহস্পতিৰ দশা হ'ব নোৱাৰে। স্কুলতো কোনোবা উত্তীৰ্ণ হয় কোনোবা অনুত্তীৰ্ণ হয়। এয়াও হৈছে পাঠশালা। তোমালোকে ক'বা আমি ৰাজযোগ শিকিছো, শিকাওঁতা কোন? বেহদৰ পিতা। তেন্তে কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে, ইয়াত আৰু অন্য কথা নাই। পবিত্ৰতা হৈছে মুখ্য কথা। লিখাও আছে - হে সন্তানসকল! দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰি মামেকম (কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা। এইটো হৈছে গীতাৰ শব্দ। এয়া গীতা এপিচ'ড (আখ্যান) চলি আছে। তাতো মনুষ্যই আবোল-তাবোল (অগডম-বগডম) কৰি দিছে। আটাত অলপ নিমখ আছে (অলপ সত্যতা আছে)। কথাবোৰ কিমান সহজ, যিটো সবু লৰা-ছোৱালীয়েও বুজি পাব। তথাপিও কিয় পাহৰা? ভক্তি মাৰ্গতো কৈছিল বাবা আপুনি আহিলে আমি আপোনাৰ হৈ যাম। দ্বিতীয় কোনো নাই। আমি আপোনাৰ হৈ আপোনাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈকে পিতাৰ হয়। এডাপ্ত (তোলনীয়া) হয়, জানে যে পিতাৰ পৰা আমি কি পাম। তোমালোকো এডাপ্ত হৈছা। জানা যে আমি পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী, বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। অন্য ক'তো মমস্ব নাৰাখো। ধৰি লোৱা কাৰোবাৰ লৌকিক পিতাও আছে, তেওঁৰ ওচৰত কি থাকিব। খুব বেছি লাখ, ডেৰ লাখ থাকিব। এই বেহদৰ পিতাই তোমালোকক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে।

তোমালোক সন্তানসকলে আধাকল্প মিছা কথাবোৰ শুনি আহিছা। এতিয়া সত্য কথা পিতাৰ পৰা শুনিছা। সেয়েহে এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। মনযোগ দি শুনিব লাগে। “হ'ম চো”ৰ (আমিয়েই সেয়া) অৰ্থও বুজাব লাগে। তেওঁলোকে কয় আহ্বাই পৰমাত্মা। এই 84 জন্মৰ কাহিনীতো কোনেও শুনাৰ নোৱাৰে। পিতাৰ বাবে কয় কুকুৰ-মেকুৰী সকলোতে আছে। পিতাৰ গ্লানি কৰে নহয় জানো। এয়াও ড্ৰামাত (নাটকত) সন্নিৱিষ্ট হৈ আছে। কাৰো ওপৰত দোষ নিদিয়ো। ড্ৰামাখনেই এনেকৈ ৰচনা কৰা হৈছে। তোমালোকক যিয়ে জ্ঞান দি দেৱতা কৰি তোলে তোমালোকে আকৌ তেওঁকে গালি দিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়া। তোমালোকে এনেকুৱা বাজোলী খেলা। এয়া ড্ৰামাও ৰচনা কৰি থোৱা আছে। মই পুনৰ আহি তোমালোকৰ উপকাৰ কৰোঁ। জানো যে তোমালোকৰো দোষ নাই, এয়া হৈছে খেল। কাহিনী তোমালোকক বুজাওঁ, এয়া হৈছে সত্য-সত্য

কথা যাৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতা হ'ব। ভক্তি মাৰ্গত পুনৰ বহুত কথা লিখি দিয়ে। এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) একো নাই। সেই সকলোবোৰ হৈছে তললৈ যোৱাৰ বাবে। সেই পাঠশালাত বিদ্যা দিয়া হয় তাতো শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে লক্ষ্য থাকে। পণ্ডিতসকলে নিজৰ শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে বহি কথা শুনায়ে। মানুহে তেওঁলোকৰ আগত পইচা থয়, প্ৰাপ্তি একোৱেই নহয়। তোমালোকেতো এতিয়া জ্ঞান ৰত্ন পাইছা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব। তাত সকলো বস্তু নতুন পাবা। নতুন সৃষ্টিত সকলোবোৰ নতুন হ'ব। হীৰা-মুকুতা আদি সকলো নতুন হ'ব।

এতিয়া পিতাই কৈছে অন্য সকলো কথা এৰি তোমালোকে বাজেলী স্মৰণ কৰা। ফকীৰসকলেও বাজেলী খেলি তীৰ্থলৈ যায়। কোনোবাই খোজকাঢ়িও যায়। এতিয়াতো মটৰগাড়ী, এৰোপ্লেন আদিও ওলাইছে। দুখীয়াতো তাত যাব নোৱাৰে। কোনোবা বহুত শ্ৰদ্ধা থকা লোক হ'লে খোজকাঢ়িও যায়। দিনে-প্ৰতিদিনে চাইন্সৰ (বিজ্ঞানৰ) পৰা বহুত সুখ পোৱা গৈছে। এয়া হৈছে অল্পকালৰ সুখ, পৰি গ'লে কিমান লোকচান হৈ যায়। এয়া বস্তুত সুখ আছে অল্পকালৰ বাবে। বাকী ফাইনেল (অন্তত) মৃত্যু আছে। সেয়া হৈছে চাইন্স। তোমালোকৰ হৈছে চাইলেন্স (নীৰৱতা, শান্তি)। পিতাক স্মৰণ কৰিলে সকলো ৰোগ শেষ হৈ যায়, নিৰোগী হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা সত্যযুগত এভাৰহেল্ডি (সদা-স্বাস্থ্যৱান) আছিল। এয়া ৪৪ৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। পিতা এবাৰহে আহি বুজায় তোমালোকে মোৰ গ্লানি কৰিছা, নিজকে চৰিয়াইছা। গ্লানি কৰোঁতে-কৰোঁতে তোমালোক শূদ্ৰ বুদ্ধিৰ হৈ গৈছা। শিখ সকলেও কয় চাহেবক জপ কৰিলে সুখ পায় অৰ্থাৎ মনমনাভৱ। আখৰ মাত্ৰ দুটা, বাকী বেছি মূৰ ঘমোৱাৰ দৰকাৰ নাই। এয়াও পিতাই আহি বুজায়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে চাহেবক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকে ২১ জন্মৰ সুখ পোৱা। তেৱোঁ তাৰ ৰাস্তা দেখুৱায়। কিন্তু সম্পূৰ্ণ পথৰ বিষয়েতো নাজানেই। সোঁৱৰি-সোঁৱৰি সুখ পোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে যথার্থতে সত্যযুগত বেমাৰ আদি কোনো দুখৰ কথাও নাথাকে। এয়াতো কমন (সাধাৰণ) কথা। তাক সত্যযুগ গ'ল্ডেন এজ্ বুলি কোৱা হয়, ইয়াক কলিযুগ আইৰন এজ্ বুলি কোৱা হয়। সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। বুজনি কিমান ভাল। বাজেলী হয়, এতিয়া তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ, পুনৰ দেৱতা হ'বগৈ। এই কথাবোৰ তোমালোকে পাহৰি যোৱা। বাজেলী মনত থাকিলে এই সমস্ত জ্ঞান মনত থাকিব। এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰি ৰাতি শুই যাব লাগে। তথাপিও কয় যে বাবা পাহৰি যাওঁ। মায়াই ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰাই দিয়ে। তোমালোকৰ যুদ্ধ হৈছে মায়াক লগত। পুনৰ আধাকল্প তোমালোকে তাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰা। সহজ কথাই শুনায়ে। নামেই হৈছে সহজ জ্ঞান, সহজ স্মৰণ। পিতাক মাত্ৰ স্মৰণ কৰা, কি অসুবিধা দিয়ে। ভক্তিমাৰ্গততো তোমালোকে বহুত কষ্টপালা, সাফাংকাৰৰ বাবে ডিঙি কাটিবলৈ সাজু হৈছিল, কাশীলৈ গৈ আপোনঘাতী হৈছিল। অৱশ্যে হয়, যিয়ে নিশ্চয়বুদ্ধি হৈ কৰে তেওঁৰ আকৌ বিকৰ্ম বিনাশ হয়। পুনৰ হিচাব-নিকাচ নতুনকৈ আৰম্ভ হ'ব। বাকী মোৰ ওচৰলৈ নাহে। মোৰ স্মৃতিৰে বিকৰ্ম বিনাশ হয়, জীৱঘাত কৰিলে নহয়। মোৰ ওচৰলৈতো কোনো নাহে। কিমান সহজ কথা। এই বাজেলীতো বৃদ্ধসকলৰো স্মৃতিত থাকিব লাগে, সৰু-সৰু লৰা ছোৱালীৰো স্মৃতিত থাকিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(১) বৃক্ষপতি পিতাৰ পৰা সুখ-শান্তি-পবিত্ৰতাৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ নিজে নিজক অকালমূৰ্ত আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বুদ্ধিক ঈশ্বৰীয় কৰি তুলিব লাগে।

(২) পিতাৰ পৰা সত্য কথা শুনি আনকো শুনাৰ লাগে। মায়াজিৎ হ'বলৈ আনকো নিজৰ সমান কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে, বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে মই কল্প-কল্পৰ বিজয়ী হওঁ, পিতা মোৰ লগত আছে।

বৰদান: অমনোযোগীতাৰ লহৰক বিদায় দি সদায় উমংগ-উৎসাহত থাকোঁতা বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন আত্মা হোৱা কিছুমান সন্তানে অন্যক দেখি নিজেই অমনোযোগী হৈ যায়। ভাবে যে এয়াতো হয়ই.... চলিয়ে থাকে.... কিন্তু এজনে উজুটি খালে তেওঁক দেখিঅমনোযোগী হৈ নিজেও উজুটি খোৱা - এয়া জানো বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন সন্তানৰ কাম? বাপদাদাৰ দয়া উপজে যে এনেকৈ অমনোযোগী হৈ থকাসকলৰ কাৰণে পশ্চাতাপৰ সময় কিমান কঠিন হ'ব, সেইবাবে বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈ অমনোযোগীতাৰ লহৰক, আনক চোৱাৰ লহৰক মনৰ পৰা বিদায় দিয়া। আনক নাচাবা, পিতাক চোৱা।

স্লোগান: যোগ্য উত্তৰাধিকাৰী তৈয়াৰ কৰা তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতাৰ নাগাড়া (ঢোল) বাজিব।

!! ཨྐྱམ་ སྐྱའིྒྱི !!

ॐ शान्ति!!